

ΞΕΝΟΦΩΝ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

(σκιαγραφία)

 Ν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἐν Ἑλλάδι συγκοινωνίας, ἥτις ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας ἰδίως καὶ ἐντεῦθεν ἀνεπτύχθη παραλλήλως πρὸς τὴν λοιπὴν γεωργικὴν, ἐμπορικὴν καὶ βιομηχανικὴν πρόοδον τῆς χώρας, τὸ ὄνομα τοῦ ἀειμνήστου Διευθυντοῦ τῶν Δημοσίων Ἔργων Ξενοφῶντος Βλαχοπούλου θὰ καταλάβῃ ἀναντιρρήτως ἐπιφανῆ θέσιν. Δὲν ὑπάρχει ὁδὸς ἐν τε τῇ Στερεᾷ καὶ τῇ Πελοποννήσῳ, πρὸς μελέτην καὶ κατασκευὴν τῆς ὁποίας νὰ μὴ προσήνεγκεν τὴν πείραν, τὰ φῶτα, τὰς γνώσεις καὶ τοὺς μόχθους αὐτοῦ ὁ ἀείμνηστος ἀνὴρ, οὗ ὁ πενηνταετής περίπου δημόσιος βίος ὑπῆρξε σειρά ἀδιάλειπτος κοινωφελούς δράσεως.

Ἐκπαιδευθεὶς ὡς ἄριστα ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Σχολῇ τῶν Εὐελπίδων εἶχε καταταχθῆ ἐῖς τὸν στρατόν, ἔνθα ὑπηρετήσεν ἐπὶ τινα ἔτη ἀνελθὼν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ λοχαγοῦ. Ἀλλ' ἐφιέμενος εὐρυτέρας καὶ πρακτικωτέρας δράσεως, ζηλωτῆς δὲ τῶν δημοσίων ἔργων, ἀπὸ τὴν πρόοδον τῶν ὁποίων ἀπεξεδέχετο καὶ τὴν ὕλικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας, ἀφωσιώθη μετὰ ζήλου καὶ ἐξαιρετικῆς ἰδιοφυίας εἰς τὴν μελέτην αὐτῶν, τόσον ἐπιτυχῶς καὶ τελεσφόρως, ὥστε ἐντὸς βραχείου ἐπεβλήθη καὶ κατέστη εἰς τῶν σπουδαιότερων παραγόντων τῆς ἐν Ἑλλάδι συγκοινωνίας. Ὅταν τῷ 1878 ὁ αἰσιδύμος Σκαλιστήρης, ὁ διευθύνων τὸ σχετικὸν τμήμα τοῦ Ὑπουργείου, κατήρτισε τὸν ὀργανισμόν τοῦ σώματος τῶν Δημοσίων Ἔργων, ἀπέβλεψε μετὰ πεποιθήσεως ἐπὶ τὴν ἑκτακτὸν καὶ σπανίαν ἱκανότητα τοῦ Βλαχοπούλου, παρ' ᾧ ἐζήτησε καὶ εὗρε πολύτιμον ἀρωγὸν καὶ συμπράκτορα. Ἐκτοτε χρονολογεῖται ἡ ἐπωφελὴς δράσις τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἐπιδοθεὶς ὁλοφύχως ἐπὶ τὸ ἔργον, ἀνῆλθε βαθμηδὸν καὶ διὰ τῆς ἰδίας ἀξίας μέχρι τῆς θέσεως τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ, ἣν κατέχευε μέχρι τοῦ 1886.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου καὶ ἐκεῖθεν ἀναλαβὼν τὴν διεύθυνσιν τῶν Δημοσίων Ἔργων, κατέστησεν ἐναργεστέραν τὴν σπανίαν αὐτοῦ ἱκανότητα. Ἡ εὐρεῖα δὲ διοικητικὴ ἀντίληψις καὶ ἐμπειρία,

μεθ' ἧς, γνώστης βαθύς καὶ τῶν τελευταίων λεπτομερειῶν τῆς πολυδαιδάλου καὶ πολυσχόλου ταύτης ὑπηρεσίας, ἐπήρκει εἰς τὰς πολλαπλᾶς αὐτῆς ἀνάγκας καὶ ἀξιώσεις, ἐπεσπάσατο ἐκάστοτε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν κυβερνώντων, συγχρότατα δ' ἐφείλκυε καὶ τὴν Ὑψηλὴν Βασιλικὴν εὐαρέσκειαν. Εἶχε μοναδικὴν καὶ ἀξιοθαύμαστον τὴν ὀξυδέρκειαν περὶ τὴν οἰκονομικὴν χάραξιν τῶν ὁδῶν κατὰ τὴν ὁμολογίαν πάντων τῶν συναδέλφων του, οἵτινες ἀνεγνώριζον τὴν ὑπεροχὴν ταύτην. Ἐν τῷ σταδίῳ δὲ τῆς εὐρείας ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ἃν καὶ ἐνέπεσεν εἰς χαλεπὴν καὶ λίαν πολυάσχολον περίοδον, καθ' ἣν ἢ ἐν Ἑλλάδι κατασκευὴ δημοσίων ἔργων ἐνῷ ἐπεβάλλετο ἀφ' ἐνὸς ὡς ὅρος τῆς ἐξελισσομένης ὁλονὲν προόδου τοῦ τόπου, προσέκρουεν ἐν τούτοις εἰς τὴν οἰκονομικὴν δυσπραγίαν τοῦ Κράτους, οὐχ ἥττον ὁ ἀείμνηστος Βλαχόπουλος ἐπέδειξε το ψυχικὸν σθένος καὶ διαύγειαν διανοητικὴν καὶ πνεῦμα τόσῳ πρακτικόν, ὥστε ἀπέβη ὁ ἄριστος γνώμων τῶν ἀναγκῶν τῶν δημοσίων ἔργων καὶ ὁ πολυτιμότερος σύμβουλος καὶ ὁδηγὸς τῶν ἐκάστοτε προϊστάμενων ὑπουργῶν.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν σπανίων προσωπικῶν ἀρετῶν, δι' ὧν ὑπέρβαλλεν ἐν τῷ κλάδῳ τῆς ὑπηρεσίας, ἐκέκμητο καὶ ἐξαίρετα ψυχικὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἀπειλουν τὸν ἀγαπητὸν καὶ πολυτίμον προϊστάμενον τοῦ Σώματος καὶ τὸν μᾶλλον προσητῇ καὶ πρόθυμον λειτουργὸν τῶν ἀναγκῶν, αἵτινες διηρημνεύοντο αὐτῷ ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς χώρας. Πρῶτος τὸν χαρακτῆρα, γλυκὺς τὸ ἦθος, εὐγενὴς τὴν ψυχὴν, λεπτὸς τὴν συμπεριφορὰν, μὲ τὸ μείδιμα τῆς καλωσύνης ἐπανθοῦν αἰέποτε εἰς τὰ χεῖλη, ἔκρινε τὰς ἐνεργείας τοῦ σώματος καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν πολιτῶν μετ' ἐπιεικειᾶς καὶ καλοκαγαθίας, προσενεγκὼν πολλάκις ἐαυτὸν εἰς τὸ θυσιαστήριον τῆς ἐξιλεώσεως. Ἐπιστήμων μετρίοφρων καὶ ἐκτιμῶν ἀπροσωπολήπτως καὶ ἐν μέτρῳ δικαιοσύνης καὶ σεβασμοῦ τὴν ἀξίαν τῶν συναδέλφων, ἐγνώριζε νὰ ἐνισχύῃ πάντα εἰς τὸ ἔργον καὶ τὸ καθῆκον αὐτοῦ. Ἡ εὐνους δὲ ἐν πολλοῖς νομοθεσίαι τοῦ σώματος, ἀποκλειστικὸν αὐτοῦ δημιούργημα ἄλλως τε, ἐπιμαρτυρεῖ τὴν δεξιότητα καὶ τὸν ἰδιαιτέρον ζήλον, μεθ' οὗ εἰργάζετο λυσitelῶς ὑπὲρ αὐτοῦ.

Τοιοῦτος ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ ἀείμνηστος Ξενοφὼν Βλαχόπουλος, ὅστις ἐν τῇ ἀκμῇ ἔτι τῆς ζωῆς καὶ δράσεως αὐτοῦ, ἀπέθανεν τὴν 25 Δεβρίου τοῦ 1899, ἀπορφανίσας τὴν ὑπηρεσίαν πολυτίμου ἐργάτου καὶ καταλιπὼν μνήμην ἀγαθὴν εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν, ἧς ἀπετέλει διακεκριμένον καὶ ἀγαπητὸν μέλος.